

სნობის ფურცელი

სურათებიანი დამატება

ლაშაბისი № 23.

ჰვირა 13 იანვარი 1902 წ.

გაზეთის № 1696

„მე, ლაზარო!“

— მადლობა, შენ ღმერთო, მადლობა შენ! — ეს მეთოთასხელ ძიხზა სიხარულით მიხილ ივანჩი.

მიხილ ივანჩი სამაზრო ქალაქის სამმართველოდან საგუბერნიო ქალაქის ფოსტატელეგრაფის კანტორაში გადმოვიდა. ის იქამდინ ვატაცებული და გახარებული იყო ამ გარემოებით, რომ თავის თავს სიტყვა მისცა: „არ მიეცე მოსვენება თავის თავისთვის მანამ ყველაფერს არ დათვალიერებდა. მართლაც, ძლიერ გამოურკვეველ და აღფრთოვანებულ გრძობით გადაარეული დარბოდა უცნობ ქუჩებში; იმორიოდ დღემ, რომელიც თავისუფალი ჰქონდა სამსახურში ჩამამდის, აქეთ იქით სირბილ-ტრიალში ორი წამითი გაირობინა.

„გემადლობა, შენ ღმერთო, გემადლობა, ელაპარაკებოდა თავის თავს მიხილ ივანჩი, როცა ის ქუჩა-ქუჩა დადიოდა: — „აღივს, მავრამ მაინც მაღირსე ზედნიერება. რა იყო ჩემი სიციცხლე... მთელი დღე დღით საღამომდინ სკამზედ დაკრული და სტოლზედ დაბჯინილი ვიყავ, ზევით ახედვა, ხმის ამოღება და სულის ამოსუნთქვა არ შეიძლებოდა. „კატორვა, კატორვა იყო, მე და ჩემმა ღმერთმა!

„ახლა კი რა დღეში ჩავარდები და?! რას წარმოვიდგენდი: ქალაქში სამსახური, შეიძირვა თუმანი ჯამაგირი თვეში, კი ცხოვრება, ლაზაოიანი, სუფთა... ახ, ნეტავი ჩემს „სტოლონაზალინსკ“ ან უფროსს დაანახვა ჩემი თავი, როცა სუფთად ჩაცმულ-გამოპანჯული მთავარ ქუჩაზედ კისერ-მოღერებული გავივლ-გამოვივლი... რა კარგი იქნებოდა და!“

ქმ. ნინო

„იცის ბოჰმა და!“ — ჩაჰკრა თვლი და სიცილით სთქვა თავისთვის.

ერთმა მგზავმა გაკვირებით შეხედა მის. ცოტა არ იყოს მიხილ ივანჩის შერცხვა და აღტაცება გაუნელდა. მხოლოდ ახლა შენიშნა, რომ ძალზედ დალოლიოყო, მუხლი მოსჭირდა და კარგა მოშვირდა; თავში რაღაც უშტეტენდა, და გული აჩქარებულად უშვარდა.

შემომხინდებული იყო და ქუჩებში ფარნები კიდევაც აფრთოთ. ამ გარემოებამ ცოტა არ იყოს გააკვირვა მიხილ ივანჩი.

ნახევრად განათებული უზარ-მზარო შენობები ქალაქის გამოურკვეველ ხმაურბოში არა ჩვეულებრივ გამოიურტებოდნენ და რაღაც სი-

ლულბოებით მოცულს ჰგავდნენ. მიხილ ივანჩის ამ შენობებთან შედარებით ერთი ბეწუა არსებდა, ჰიანკველად ეჩვენა თავისი თავი.

— მობილო, ეს რა შენობაა? — ჩაფტკრებულმა მიხილ ივანჩმა ანგაოში მიუტყვემლა ჰკითხა ერთს მგზავრს და თითო ერთს დიდს ყვირთელ შენობისკენ გაიშვირა.

მგზავრმა გაკვირვებით შეხედა მიხილ ივანჩის.

„ბოჰოს, რად გაუკვირდა ჩემი კითხვა?“ — გაიფიქრა მიხილ ივანჩმა. უნებურად შეკრთა და გაკვირვებულად მგზავრს დააშტეტდა.

— საგითეოია! — ლიმილით სთქვა მგზავრმა და თავის ზხას გაუღდა.

— საგითეოია! — გაიმერა მიხილ ივანჩმა. განერდა ერთს ადგილს, შეხედა შენობას და მერე მოკრწყულად ქუჩას დაჰხედა.

— ფუ, მასხარავ, ვის ატულებ? — უცებ წამოიძახა მიხილ

ივანჩმა და გაჯავრებულმა მგზავრს თვლი გააკაოლა.

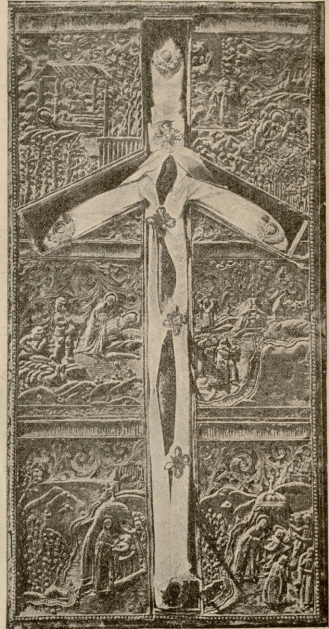
— წუწუა, კიდევ რომ იღრიკება! — მიხილ ივანჩის ბრაზი მოჰკვარა მგზავრის ლიმილმა.

— არა, მეც რომ გითვით ვიქცევი! — ახლა თავის თავზედ გაჯაგრდა მიხილ ივანჩი: — შე, ოხერო, რა ყველაფერი გი-

— მი, ახი შენზედ, რო დავცინეს, ახი, რას ვამი-
ყმაწვილდი ეხლა, ფუ! — ნიშნის მიკვებით უთხრა თავის თავს,
მიხილ ივანჩმა.

წმ. ნინო, სავანეგეთის წმინდა.

წმ ნინოს ეკლესია ჯვარი, დაგეული საინას სოფლისათაში

წმ. ნინოს მონასტერი ს. ზაბეგში (ქაზაუში), სადაც დაკრძალულია წმ. ნინო
ხარან, ყველაფერი გიცივს, ყველაფერს კითხულობ და იპრანკ-
იგრიბები?! — დავციოხა თავის თავს და გაშლილი ხელის თითები
უცრს ზემოდ თავში წაიჭრა.

„სავიციეთა!“ — ბრზიანად გაჯაგრა მიხილ ივანჩმა
მგზავრს და უნებურად ყვითელ შენობას კიდევ შეშხედა.

— ჯანაბას თუ სავიციეთა! — სთქვა და მართლა გაბრა-
ზებული და გულმოსული შინისკენ წაშოვიდა.

წარბოულდა თვალ-წინ მგზავრი დამკინავი ლიმილით,
მერე ყვითელი შენობა და გაიფიქრა ისევ სავიციეთი.

— ეჰ, რას ჩამოვაცოდი მავ სისულელეს?...
— შმ, რა არის, რომ ჩამოვაცოდი! — ჩაიკინა გასაქარ-
ვეზლად, როდესაც გულზე რაღაც მოეჭიდა და ღონს
დაუწყო.

მიხილ ივანჩი შეეცადა, ყვითელ შენობაზე ფიქრი
თავიდან მოეშორებინა, მაგრამ არ იქნა და არა! ყვითელ შე-
ნობაზე ფიქრი თავიდან არ შორდებოდა.

— მართლა, რა მასხარად გავიხადე თავი, გავანებო
მავ ოხერი ყვითელ შენობას თავი-და! — შეღდა მიხილ ივან-
ჩი და ხელუბის შლით გაიფიქრა.

მაგრამ უცებ უფრო შეკრთა, შეუხდა და აირვი დი-
რივ: ყვითელ შენობის დაიწყების ცდაში იმას ისიც კი
წარმოუღდა, რომ ქულის და ტრანსპარისის ზოლები ყვითელი
ეჭნებოდა...

— დასწყველოს ღმერთმა, რა ვქნა, რომ ყვითელი ზო-
ლები იქნება, მერე რა მაწულებს — თავისთვის წილიაბარაკ
მიხილ ივანჩმა.

უნდოდა სხვა რითიმე გვერთო თავი; ქუჩაზედ თითქმის
ხტუნავა, პრანკვა-გარეხა დაიწყო მაგრამ ყვითელ ვერზე ფიქრი
უფრო ნათლად უფრო მაგრად, ლურსმანივით ესობოდა შე-
ტანში.

მიხეილ ივანის ყურები უწიოდა, თვალები აეროც-დარეოცა, და კანკალ-მა აიტანა.

„ნუ თუ გავგიტეხები?!“—უნებურად გაიფიქრა გული ძალზედ უცქმდა, თითქმის გულის ფრიალი დაეძრათა.

გავვიღე და მერე ამ ღროს, როცა თითქმის ქვეყნად სამოთხე ვიპოვე?! არა, არა, ეს შეუძლებელია!“—ტანჯვით გაიფიქრა და შეწუხებულმა იქაურობას თვალი მოაუღო, თითქმის ნუგეშს ეძებდა.

„პარილალო, თარალალო!“—თავს ძალა დაატანა და მღერა დაიწყო, რომ გულიდან გადაეგოდა.

„...დასწყველოს ღმერთმა, რად გადამრიცხა ამ ყვითელმა ფერმა!“—თურმე მიხეილ ივანისმა სიმღერას თავი დაანება და ამ ფიქრს მისცა თავი. თითონვე იგრძნო ეს გარემოება და შეკრთა, აკანკალდა.

„ყვითელი ზოლი, ყვითელი შენობა!“ არ შეგებოდა ამაზე ფიქრი.

„ეზლა კი მართლა გავგიტეხი!“—გაურბინა ფიქრმა მას თავში და სასიწარკვეთილებით ერტას ადგილს შეშდა.

უცებ, უნებურად მოავიწია ერთს ფერწილში ამოკითხული სწელღუნთა ახრი, რომ თუ კაცმა დიდ ხანს ივიჭრა: ავიღ ვარო—ავიდ გახდება, კი გუნებაზე ვარო, კი გუნებაზე იქნება, გიერ ვარო, გიერი... ძალა აღარ შესწევდა ფიქრი სიტყვებით გამოეთქვა და თითქმის დაღიროლა: „გეა, რამდენი ხანია, სისულელეზედ ფიქრი თავს არ მანებებს...“

„...რა ტუტუცი ვარ, რასა შენიზინა!“—უღვასავით გაურბინა თავში. მაგრამ ყვითელი ზოლი, ყვითელი შენობა!—გაეხებურა თავში.

მიხეილ ივანისმა ახლა კი დაქაჯა ძალა, მისცა შიშს თავი და მართლა გიგოვით გაეკანა შინისკენ.

„გეა, დიდება შენ, ღმერთო, რა არის, რა მიხეთქს გულს!“—ფიქრობდა მიხეილ ივანისი და მინჯდ მიჭროდა თავის ბინისკენ.

როდესაც მიადგო თავის სახლის კარებს, გაიქცა, რაც ძალი და ღონე ჰქონდა, აირბინა კიბე, ქული მოიგოჯა და სითილც გადისროლა. შიშისაგან მთლად ვადარეული შევარდა თავის ოთახში, დაეცა ლოგინზე და საბანი თავზედ წიხებურა.

თავი უსტევენდა და გული ძალზედ უძვრდა.

—მიხეილ ივანისი!—შემოესეს მას.

მიხეილ ივანისი შეცახცახდა, მოგოჯა თავიდან საბანი. მის წინ დასახლისი იდგა.

—წამობანდით, ჩაი მიირთიეთ!—უთხრა დასახლისსი და მეორე ოთახში გასასვლელად გაემართა.

მიხეილ ივანისი მაშინვე წამოხტა და დასახლისსი დაედგინა.

დასწყველოს ღმერთმა, ნეტავი რად გადავირეო გუშინ საღამოს!—ფიქრობდა უკვე დამშვიდებული მიხეილ ივანისი, მეორე დღეს დღითი, როდესაც ტუბილ ჩაის შეექცეოდა...

—ეე, ლაშრო!—დასცინა თავის თავს მიხეილ ივანისმა, და პირზედ ღიმილი მოუვიდა.

მუშაობის შემდეგ.—სურათი ბეკმანისა

სიმღერა

კუმუნგის დავესენ, ცემუნგვია,
კუთორკვე იმუა,
და ვსთქვა: „აჰ ცრემლსა ვერ მადენს
ჩემმა მტარფაი მა-ბედა“.

ბრძოლა დეოდე დავესად,
წინ-წინ სეა—დედადა
და ვსთქვა: „გზას კვლავთ მოიფინადს,
ცაქსური, ცაქაფუფე მხადაა“!
წარსუდასკენ ზურგი ვქენ,
მიამაფაისსკენ კი—პირი,
და ვსთქვა: „სეღს მთესსეც ცოცხლას
უკვე დამარხულს არ ვსტეია“.

„რუ“

წმ. ნინოს სურათი

ამ ნაშრომში მოთავსებულია წმ. ნინოს სურათი, საფრანგეთიდან მიღებული. სურათზედ შედგენილია „ენობა“ არის დაბეჭდილი: აქ წმ. პრისტინი ასული ცხოვრება მჭიდრე საყურენში კონსტანტინე დიდის დროს. ნამდვილად არაფერი იცის: სადაურთა ეს ქალი, ამ რა იერა სახელი იმისი, ივერთა შინის თავისს ყვითლ-მუწეფებისათვის და წმინდა მოქცეულბისათვის იგი წმინდანად იქნა აღიარებული. ეს წმ. ასული მონა იყო ამ ბარბაროს ხალხის, რომელიც შავი ზღვის ნაირას ცხოვრებდა. ივერთა დღესათვის, რომელიც წმ. ქალის მოციუბის მოხებებით განიჭურა მრავალ სენთავან, და ივერთა მეფე, რომელიც მოწე იყო ამ სასწაულისა, მოინათლენ. ეკთ მავალით ხალხმა; მიამბა და მოინათლა. ამრიგად და-არსდა ახალი მდებარე და მეფე კონსტანტინეზოლიდან მოიწვია ეპისკოპოსები და მღვდლები, რომელთაც უნდა განეგრძათ ახალგადასა განამათობებოდას საქე. რომის ეკლესია ამ წმ. მშობებულის სახელს იხევენებს 15 დეკემბერს.

სურათზე შედგენილი ლოცვა არის: „წმიდა, რომელიც ახალზედ ხარ სურვილთ ცოდვილ სულთა ხანს მიტევი—მეობს ყავ წინაშე ღვთისა, რათა ხანს მიეზიანს იმით, რომელიც ღმერთი არა იყინა და იმათაც, რომელთაც უწუიან, მაგრამ სიამაოლეს მისსა არ მოსცევან“.

სავა

— შაქარი ხაღდა?
— ძაღზეა მოხმული. ხარჯის შესამცირებლად გამგეობამ გვიბრძანა შაქარი აღარ მოვართვათ.

